

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tiltott tekintet súlya**

1. A tiltott tekintet súlya

Homály Bálint

A pihenőidőt lezáró éles, fémes sziréna visszhangot vert a szűk átjáró falain. A szektor lakói gépiesen mozdultak, hogy felvegyék a következő munkaciklus pozícióit. A folyosó sötétebb sávjából János – a rendszer regiszterében csak G534 – lépett elő. Sérült lábát kissé húzva haladt, de tekintete nem a pedálok felé mutató jelzőfényeket követte, hanem a műanyag padon még mindig remegő lábbal ülő Nagymamát.

Amikor az idős asszony felállt, egy pillanatra megbillent a fáradtságtól. János ösztönösen lépett közelebb, és meleg, bőrkeményedéses kezét kinyújtotta, hogy megtámassza. Nem csupán pusztá segítség volt ez; a mozdulatban ott bujkált egy régi, elfeledett világ gyengédsége, a kolónia előtti idők tisztasága. A férfi arcán átfutó aggodalom elárulta, hogy a gépies hétköznapiak alatt mély és elfojthatatlan kötődés él benne az asszony iránt.

– Állj arrébb, G534! – vágott közbe a Nagymama hangja, szokatlanul élesen és elutasítóan. A szavai kemények voltak, mint a csarnok hideg betonja. Pontosan tudta, hogy a fejük felett pásztázó optikai szenzorok azonnal pontvesztésként és deviáns viselkedésként rögzítenék az indokolatlan fizikai kontaktust. A kolónia törvényei tiltották a szentimentális kötődést, ő pedig nem engedhette meg, hogy a férfi miatta kerüljön a tehermentesítő blokkba.

János megtorpant, keze a levegőben maradt, de dühös és megbántott tekintete mögött megértés derengett. Ahogy az asszony elhaladt mellette, a szoknyája szegélye éppen csak hozzáért a férfi munkásruhájához. A Nagymama ujjai egyetlen elrejtett, futó másodpercre megérintették a hideg korlátot pontosan ott, ahol János tenyere lenyomatot hagyott. A nyilvános megtagadás mögött ott lüktetett a tiltott, eltagadott viszonzás – egy olyan kapocs, amit a szintetikus intelligencia semmilyen algoritmussal nem tudott kitörölni a rendszerből.

Alinda a falnak támaszkodva figyelte a jelenetet. A zsebében szorongatott fém tárgy hidege most kevésbé tűnt idegennek, mint az őket körülvevő gépek.